

Puntdevista 27. Debat d'idees: Constitució o Independència? (II) (26/11/2017)

I...

C. Veig que no sortim del marc en què ens hem situat cadascú. A veure, si el Tribunal Constitucional va retallar el projecte d'Estatut va ser perquè tenia punts que vulneraven la Constitució, és a dir, eren inconstitucionals. En tot cas, certament, hauria valgut més que s'hagués pronunciat abans de sotmetre'l a referèndum; però el tribunal es va pronunciar quan va rebre la impugnació perquè no actua d'ofici. I tampoc es varen tocar tantes coses, si bé no va acceptar la consideració de Catalunya com a nació, per les implicacions posteriors que això podia comportar, com ja hem vist ara.

I. Saps que altres estatuts tenien punts idèntics al català, que no es van tocar ...

C. Potser perquè ningú els va portar al Tribunal ...

I. Però creus que el fet que Catalunya sigui una nació ha de dependre del que pugui dir un tribunal, sempre escorat vers els partits polítics que l'han nomenat?

C: La funció d'un Tribunal Constitucional és la d'interpretar la Constitució, no fer-la, ni cap altra llei, per això hi ha les Corts. En la Constitució solament es parla de la nació espanyola i de cap més. Potser l'expressió "nacionalitats" és un eufemisme, però al no posar expressament "nacions" es volia deixar clar que de nació en el sentit ple de la paraula solament n'hi ha una, l'espanyola. Això es va acceptar en aquell moment i si ara es vol canviar, ja saps com es fa.

I. I tu saps que els catalans, ni que tots volguéssim canviar la Constitució, no podrem fer-ho mai, ni junt amb els bascos, tal com ja va dir fa uns dies el mateix representant del PNB al Congrés. Ara resulta que el conjunt dels espanyols ens han de dir si som o no una nació, no veus l'absurd que això resulta?

C. Potser la terminologia no tindria tanta importància si després no es fes servir com argument per començar a plantejar qüestions que afecten precisament al conjunt de tots els espanyols. Perquè si ara jo et dic que en efecte Catalunya és una nació tu immediatament en diràs que les nacions tenen dret a autodeterminar-se, oi que sí?

I. Això ho has endevinat plenament.

C. Mira. Catalunya és una part d'Espanya des de fa segles i això és una evidència. I t'acceptaré que el seu encaix no ha estat sempre encertat; fins i tot ara segurament es podria revisar quelcom, però si cada vegada que es revisa la relació ha de ser un pou sense fons, de peticions contínues, entenc que es digui prou, i no es vulgui encetar un camí de reivindicacions inabastables. El debat sobre l'encaix de Catalunya en el conjunt d'Espanya ha de ser lleial i compromès amb el conjunt del poble espanyol.

I. Un poble, una nació, és un conjunt dinàmic, viu. No se li pot dir que el seu futur està escrit de manera inapel·lable per un altre poble; una nació pot decidir en un moment històric unir-se a altres formant un sol estat o bé considerar que ha de seguir el seu camí en solitari. I dic en solitari de manera eufemística perquè avui totes les nacions tenen llaços de dependències entre elles, però ho decideixen lliurement. Podem parlar dels Països Baixos, de Luxemburg o d'Andorra, tots independents però amb vinculacions diferents amb la Unió Europea i entre ells. Per què no Catalunya?

C. Doncs per la mateixa raó que succeeix amb Llombardia, Baviera, Flanders, Texas..

I. I també Quebec, Escòcia, ...

C. Ja sabia que sortiria el tema dels referèndums. Però a banda de recordar-te que en ambdós casos el resultat va ser negatiu per als independentistes, el marc legal de l'estat respectiu va permetre un camí que aquí no hi és. I també recordar-te que els referèndums van ser acordats, la qual cosa no ha succeït aquí.

I. No ha succeït perquè l'estat espanyol no ha volgut i és qui té la força.

C. La força de l'estat és la llei i l'àmplia majoria que la recolza. No oblidis que les decisions que s'han pres han estat avalades tant pel tribunals com pels partits majoritaris, fins a sumar més del 80% dels representants a les Corts. Cada cas és cada cas, i no es poden comparar situacions d'altres països per aplicar-les al nostre. La prova és que tant el Regne Unit com Canadà no s'han posat al costat del moviment independentista català, sinó que han defensar el respecte a la legalitat vigent.

I. Els estats procuren no opinar oficialment respecte a la situació dels altres a menys que els afecti directament. Tampoc va avalar l'estat espanyol els referèndums quebequès i escocès. Mira, la diferència rau en la convicció profunda que es tingui de la democràcia, que comporta el respecte a les iniciatives sorgides democràticament d'un poble. Jo vaig escoltar el discurs que va fer el primer ministre Cameron el dia següent del referèndum escocès, i saps què va dir? Va dir que ell, amb la llei a la mà hauria pogut prohibir aquell referèndum, però era un demòcrata i va considerar que devia deixar votar als escocesos.

C. No vull entrar en la valoració de les intencions dels governants d'altres indrets. No existeix una Constitució britànica equivalent a l'espanyola. L'imperi britànic no pot ser un model de res. Torno a dir que aquí, l'aplicació de la Carta Magna no podem dir que no sigui un exercici de democràcia, tal com han reconegut tots els països que ens envolten. D'altra banda, tirar endavant un procés independentista sense comptar ni tan sols amb la meitat de la població catalana, ja no cal dir de l'espanyola en el seu conjunt, no es pot considerar un model de democràcia.

I. El gran argument: els independentistes no arriben al 50% de la població catalana. I jo et pregunto: si es sobrepassa aquest 50% s'acceptarà el dret a

decidir del poble català? El que queda clar és que s'impedeix que es pugui saber realment quin és el percentatge que recolza un procés d'independència, mentre que sabem que suma més d'un 70% el percentatge de votants catalans que ho demana, que demana un referèndum vinculant. I és que la mentalitat d'aquest estat unionista a la força, ni que sabés que un referèndum el perdrien els independentistes, no el vol consentir, perquè suposaria reconèixer el dret a decidir del poble català. I això fora un precedent, a més de contagiós. No és així?

C. I et sembla poca raó el preservar la unitat d'un estat que necessita de tots per tirar endavant? No parlis tant de la força de l'estat perquè aquesta força s'aplica per mantenir la legalitat. Això és un principi bàsic de tots els governs democràtics, per això existeix la policia i la justícia, i en darrer terme l'exèrcit. No és quelcom aleatori i fruit del caprici dels governants de torn. Aquest caprici l'hem vist clarament en els governants de Catalunya, els quals no han dubtat en fer unes lleis a mida, forçant el reglament del Parlament, convocant falsos referèndums i arribant a fer declaracions d'independència, independència que després no s'han atrevit a dur més enllà de les paraules pronunciades en un Parlament controlat. I és que ningú d'Europa els hi va comprar a pesar de les expectatives posades, enganyant així a la gent ingènua.

I. Tu vols dir que milions de persones que han sortit al carrer en diverses ocasions, convocades per la mateixa societat civil, excepte aquella del juliol del 2010 que la va convocar el mateix govern tripartit, són uns pobres il·lusos, enganyats? Si haguessis anat a aquestes manifestacions hauries vist l'ambient distès, festiu alhora que reivindicatiu, però amb plena consciència del que es feia. La gent no és estúpida encara que tingui anhels que puguin semblar utòpics. Les utopies deixen de ser-ho per convertir-se en realitats quan hi ha una ferma voluntat de materialitzar-les. Ja només cal que ens consideris a tots uns "induïts", com va dir el fiscal Maza ...

C. Les masses són manipulables, no ho oblidis. Tu mateix parles d'utopies, d'il·lusions impossibles, amb les quals hi ha jugat el govern català i els moviments independentistes. D'altra banda ja has vist també que han començat les manifestacions en contra del trencament de la unitat d'Espanya. Manifestació i contramanifestació fins al desastre, a la confrontació social, que arriba al carrer després que ja fa temps que ha entrat en les famílies, en els centres de treball, en els cercles d'amistat... Així no anem enlloc. Les democràcies tenen institucions on s'han de prendre les decisions importants i d'elles hem de poder demanar responsabilitat als polítics corresponents. No em negaràs que a Catalunya ara hi ha un clima de tensió i de divisió que no havia estat en tota la història recent.

I....

Jaume Sarramona

(www.Sarramona.net)